

Csepregi János
Négy ál-limerick

Felnőtt dolgok

Ez itt nem gyermekvers de nem ám
Nem akad itt látnivaló, izgalmas talány
Az életről Holmban Jahn azt mondja: mesés
De e szerfeletti örömhöz azért még kevés
Ha lángra kap egy gazdátlan faláb

A selyemcukor

Ha e nyalánkság elveszi a karli Korson eszét
Tüstént édes nyállal frissíti hervadó kedvét
Orrában szüntelen érzi a menyeyi, áradó szagot
Zsebében celofánt zörgetve egyre csak nyammog
S szájában hallgatnak mind az erjedő fogak

Feleltetés

Mikor a neustadti Borg úr egeret majszol
Szájából rendre kihull a pompás porcelán fogsor
Így hiába rágcsál az öregúr, rágcsál csak egyre
Éhsége nem csökken, szemében csillogó könnyek
Bölcs Mestere a párkányról mérgesen nyávog

Útravaló

Az ulmi ékszerészt dicsérte sápatag nője
Remekművek születtek határidőre
Jörg hírnevén lustaság nem ejtett foltot
Ilyen kollekciója még Lucifernek sem volt
Kár hogy a megrendelő pár hete elhunyt

Novák Valentin
 Igazi maszkok

Harminchat álarcot téptél le már,
 mit koponyádra varrt Octobrius.
 Hány lesz, míg jön életfarsang farka,
 s a halál viaszgrimaszos arca...

Hatvan-hetven maszk arccsontod fölött:
 üde bőr, majd smirgli, ráncos szattyán.
 Sár-naiv és fa-hazug és kő-bölcs –
 tied e sürgő karnevál-magány...

Sose tudják aktuális arcod
 mi furcsát takar – Istent, lélek-falcot,
 bolond-király vagy éppen ez évben,
 netán magad csak álarc-idényben?

Ázott papírmasé, fölvarrt mosoly.
 Gabonaszáron konkoly-jelmezben
 fojtod az életet, vagy indiszkrét
 oroslánként a nő-virágos rét

királyi tereped. Hol sörényben
 izzad szalma vitézség, bádog szív...
 S a felfordult világ karitatív
 veled, mert kincset lel a szegényben...

Harminchat magad-arca leázott...
 Mögötted az életfar sallangja.
 Ülep-tükör ez – táncvigalomnak.
 Ál-arcok, igazi maszkok farsangja...

Szauer Ágoston
Vegyeskereskedés

Ez itt a cég története.
Weiss úr s az évszámok sora,
adat, levél, ahogy soha.
Családfa is került bele.

Lajstromban minden név, szerep,
nem is lehetne teljesebb –
szakdolgozat, szépen tagolt.

A barna árnyékok pedig
maguknak élnek reggelig,
mint akkortájt, ha zárt a bolt.

Allé

A szél a fákról hord havat.
Tócsába fagyva nagy levél –
tenyér, ha mindjárt földet ér,
egy konzervált kis mozzanat.

Fonákján mennyi mives ér!
A jégüveg lassan fehér,
s e kéz, akár egy szellemé.

Poéta erre nem lakik,
nem is jön senki holnapig,
hogy bölcs szonettbe mentené.

Wehner Tibor

Csipeszek

Nincs súlyfelesleg

(v. j. hatvanadik születésnapjára)

jöllehet a szituáció kissé életszerűtlen – ugyan ki és miért mérne le egy mérleget egy másik mérleggel –, de azért mint minden ténykedésünkre, erre is összpontosítanunk kell, vigyázva arra, hogy ne kerüljük meg a szigorú tényeket és ne minősítsük feleslegessé a konkrétumokat s nehogy nagyvonalúan mellőzzük a körülményeket s különösen ne az ördög-bújta részleteket, de amikor kissé tanácstalanul és elbizonytalanodva két teljesen egyforma mérleg mérlegelésével foglalatoskodunk, akkor aztán – habár erre csábít a kilendülő és a mozdulatlan mutató között fennálló, korántsem meggyőző, ám azért mégiscsak evidensnek tűnő divergencia – valóban nem lankadhat és nem kalandozhat el figyelmünk, és ha nem vétettünk hibát, ezután megpróbálhatjuk a mérést fordított eszközhasználattal is megismételni, de (teljesen feleslegesen összevetve a mérési eredményeket) közben azért tapintatosan ügyeljünk bensőkre is (végső soron ebben a fázisban már bevallhatjuk önmagunknak, hogy megfigyelő helyett mindig szerettünk volna inkább megfigyeltnek lenni)

a hajdani 4-es autóbusz

(koncept m. doktor úr emlékére)

visszafordíthatatlan, váratlan események a 4-es autóbusz vezetőjének a 4-es autóbusz vonalát bejáró vasárnap kirándulásán

a látvány önfeladt félreértelmezési kísérlete

(g. j. filmrendező születésnapjára)

csak egy váratlanul lecsapó őszi ködben leledző, elhagyatott kert csenevész fái között kihúzott, de már lazán lógó, üres, műanyag bevonatú szárítókötelet lát, holott valójában a nyers fehérséggel a képbe olvadó, a kötélén himbálózó fa ruhacsipeszek megkésztet, serény szárítása zajlik

Feltehetően

méltán éled fel bensőnkben valami féle megfoghatatlan gyanú, ha azt látjuk, hogy a férfitécé piszoárjainál két nő szerencsétlenkedik, ezért háttározottan hessegessük el elménkből a Marcel Duchamp-ra vonatkoztatható művészettörténeti asszociációkat, és forduljunk bátran szembe a kor valószínűságot művészeti problémáival.

A szolid báj

Van valami szolid báj abban, hogy az ismeretlen tartótiszt emlékművére kiírt nyilvános pályázat – egyébiránt homályban rejtező, de mégiscsak megmagyarázható okok miatt – rendre meddőnek bizonyul.